

Boldreževina je danes podrtija. V kleti, ki je še najbolj ohranjena, prebiva ona — Katarina. Stara je že, in pamet ji je potemnela. Ob beraški

palici hodi od hiše do hiše in prosi grizljaja kruha. Dajejo ji ga oni, ki se jim je v mladih letih posmehovala, ko so odhajali v šolo. Ali srce ji je težko in bolno! Bridko čuti pezo prosjačenja. Pred oko prihajajo Katarini njena mlada leta, ki so bila tako močno brezskrbna, a ki so minila tako silno naglo. Kako ji je strašno hudo! Neizmerno kesanje se ji zbujajo v prsih. A prepozno je, vse je že prepozno!

Ali najtežje ji je, kadar se spominja materinih besed: »Katarina, daj, daj, pomagaj mi pri delu!«

Ali Katarina ni hotela delati. Zdaj bi, pa ne zna in ne more. Prišla so stara leta. —

Dostikrat jo vidijo vaščani, kako kleči v mraku ob materinem grobu ter kliče s solzami: »O, mati, naj pridem kmalu za Vami!«

V Radovici imajo tudi že lepo šolo. Veselje navdaja človeka, ko gleda, kako radostno hodi dan na dan ukaželjna vaška

mladina v lepo učilnico.

Vsako jutro sedi ob cesti beračica Katarina, gleda z zamišljenimi, trudnimi očmi vaško šolsko mladino in — joka . . .

Tam med brezami . . .

*Tam med brezami, med belimi,
kadar luni se priklanjajo,
kadar nočne sanje sanjajo,
ples poraja se veseli mi.*

*Veter spleta zlate jim lasé,
z biseri posut je pajčolan,
z njim život njih sveži je obdan,
kakor strune sladko govore . . .*

*To je kólo krasnih vil — devic . . .
Bele roke si podavajo,
kot meglice se vzdigavajo,
mesečina pa jim seva z lic.*

*Ali kdor njih petje čul je kdaj,
pozabiti ga ne more več —
od ljudi se plazi bled, boječ,
išče, išče truden, ne ve, kaj . . .*

Vida.

